

[Boeck-Hansen.]

lagt over paa Arbejdsgiverne. Den maa de jo dække, det er altid saadan. Det forekommer mig imidlertid underligt med denne Oplysning, at da den højtærede Minister ikke var helt klar over Betydningen af § 14, henvendte Ministeren sig til Finansministeren — det er jo ikke givet at Finansministeren er særlig klar paa det Spørgsmaal — og til Finansudvalget. Jeg synes, man kunde have henvendt sig til de Medlemmer af dette høje Ting, som var Medlem af det paagældende Lovudvalg. De maatte dog ogsaa have kunnet udtale sig om, hvad de egentlig mente med denne Paragraf.

Efter disse Bemærkninger vil jeg ligesom den ærede Ordfører for Venstrepartiet henstille, at Sagen gaar i Udvalg. Vi vil meget gerne gøre et omhyggeligt Arbejde, og vi vil gerne tilsige vor Velvilje til at faa det bedst mulige ud af Lovforslaget.

Rager: Den Omstændighed, at der ved denne Lov er kommet 30.000 Mennesker mere i Arbejde i Dag, end der vilde have været, hvis Loven ikke havde eksisteret, synes mig at tale for, at enhver Tanke om at lade Loven med dens Arbejdsfordelingsprincipper falde bort maa lades ude af Betragtning. Det er ganske klart, at vi maa bibeholde den. Man vil maaske erindre, at Loven, da Forslaget i sin Tid blev forelagt fra Ministeriet, havde en væsentlig anden Opbygning, end den har nu, idet den ikke i saa høj Grad byggede paa Frivillighedsprincippet. Det var ved Behandlingen i Folketingsudvalget, saaledes som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen var inde paa, at Loven fik den nye Udformning paa Basis af Frivillighedsprincippet. Det forekommer mig, at man maa hilse med Glæde, at det er lykkedes paa Frivillighedens Grund at komme saa langt paa et Omraade som dette.

Nu er jeg ganske klar over, at man ikke kan tage Ordet Frivillighed saa bogstaveligt, at hver enkelt af dem, der har maattet afgive nogle Arbejdstimer, har været helt villig til det; det er naturligvis sket ved Hjælp af Bestemmelser og Vedtagelser inden for Organisationerne. Men det er dog altsaa saaledes, at det uden Lovbestemmelser, ved et Selvstyre inden for de enkelte Fag, er lykkedes at naa saa langt, og det er, maa jeg sige, for mig af meget stor Betydning, at vi herhjemme kan pege paa, at dette er i Overensstemmelse med det, man finder passer for hele det danske Folks Tankegang, og den Maade, det danske Folk helst vil arbejde paa.

Derfor beklager jeg i og for sig, at det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen i Dag har rejst Spørgsmaalet, om det skulde være nødvendigt at gaa over til Tvang. Man siger nogle Steder, at man har manglet Tvangen. Jeg vil gøre opmærksom paa, at efter § 3, Stk. 2, er der Mulighed for Tvang, vel at mærke, naar der mellem saavel Arbejdere som Arbejdsgivere inden for det paagældende Fag er, om ikke fuld Enighed, saa dog er et Flertal, hvori begge Parter er repræsenterede. Jeg ved imidlertid ikke — det kunde interessere mig at vide det —, om denne Bestemmelse er udnyttet i nogle Tilfælde; jeg ved ikke, om Ministeren kan oplyse det allerede i Dag, ellers vil vi kunne faa det oplyst i Udvalget. Jeg synes ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen skylder os at anføre konkrete Eksempler paa, hvor det har manglet. Er der mere end nogle isolerede Tilfælde? Jeg mener ikke, vi skal bryde en Lovs Princip af rent teoretiske Grunde, men er der virkelig Eksempler paa ikke-gennemført Arbejdsfordeling af nogen Betydning, som ikke er gennemført, fordi Loven er paa Frivillighedens Grundlag? Det er dette Spørgsmaal, jeg maa rejse i den Anledning.

En anden Ting, som paakalder Interesse, er den Del af Loven, som omhandler Tilvejebringelse af Midlerne. Der er det saaledes, at den højtærede Arbejds- og Socialminister er begyndt at opfylde nogle af Finansministerens normale Funktioner, og ganske imod de Forudsætninger, som laa til Grund for den Lov, vi vedtog. I den Lov, vi i sin Tid vedtog, staar der nemlig, ligesom i det foreliggende Lovforslag, at Udgifterne ved Arbejdsfordelingen skal dækkes, dels ved de og de Bidrag, der indkræves paa den og den Maade — og de er, som tidligere sagt i Dag, blevet foretaget under Lovens Løbetid —, og dels ved Tilskud fra Staten. I Udvalget regnede vi med disse Tilskud fra Staten, det er der imidlertid ikke blevet Tale om, derimod er der blevet 12,4 herreløse Millioner, herreløse, indtil Ministeren skrev det nye Lovforslag, hvor § 16 anviser, hvad disse Millioner skal bruges til. Loven bibeholder Bestemmelsen om, at Staten skal tilskyde, hvor der maatte mangle, men saa vidt jeg kan overskue det, vil der, selv med de Nedsættelser i Bidragene, som nu sker, ikke kunne blive Tale om nogen Manko i den nye Lovs Løbetid.

Og saa savner jeg en anden Bestemmelse. Hvad skal der ske med det Overskud, der maatte være tilbage, efter at denne Lov har løbet sit Aar? Hvis man igen forlanger